

PREDANÝCH 10 000+ KUSOV

ŽI AKO KRÁĽ, ALEBO LAMENTUJ A PREKLÍNAJ

P E T E R D U B A J

P E T E R D U B A J

ŽI AKO KRÁĽ,
ALEBO
LAMENTUJ
A PREKLÍNAJ

Prehlásenie

Obsah tejto knihy je bezvýhradným vlastníctvom jej autora, preto je chránená autorským zákonom. Je zakázané akékoľvek šírenie tejto knihy, alebo jej časti tretím osobám bez písomného súhlasu autora.

Copyright © Peter Dubaj, 2017

Design © Peter Rybár, 2017

ISBN 978-80-972735-0-7

P E T E R D U B A J

ŽI AKO KRÁĽ,
ALEBO
LAMENTUJ
A PREKLÍNAJ

Bratislava 2017

DIAMONDBRAND.SK

By Peter Dubaj

KINGDUBAJ.SK

STAŇ SA MILIONÁROM NA INTERNETE

**EBAY
EXPERT**

**Venované všetkým hejterom a ľuďom, ktorí mi priali
smrť a zápal okostice.**

Ďakujem

Rád by som vyjadril moju nesmiernu vďaku tým, ktorí sa priamo, ale aj nepriamo podieľali na výrobe tejto hodnotnej knihy. Medzi nich patrí moja rodina, ktorá to s takým bláznom doposiaľ vydržala. Moja priateľka Zuzana, ktorá mi bola veľkou oporou, keď ma ľudia preklínali počas písania knihy a chodila mi nakupovať diazepam ☺, ako aj emigrant Kamir Tamir, ktorý sa postaral o editovanie a supervising knihy.

Chcel by som poďakovať škole Vansovej v Topoľčanoch, na ktorej ma okrem pálenia hejtu nenaučili nič. Špeciálne poďakovanie patrí pani Vierke, ktorá ma naučila dátum smrti Sofokla, a takisto špecialistke na cestovný ruch pani Kubričanskej. Tá mi na maturite vykúrila 4 z cestovného ruchu len preto, že som pred maturitou odišiel na Miami. Ďakujem pánovi riaditeľovi tejto univerzity, ktorý ma poslal kadeľahšie vždy, keď som za ním prišiel riešiť nejaký problém. Ďakujem za oporu, pomoc a štvorročné deptanie.

Ďalej by som sa chcel poďakovať pánovi Balážovi z Polygrafického centra v Bratislave. Práve on zariadil, aby mal aj chlapec bez vysokej školy svoju knižku.

A napokon ďakujem všetkým vám, ktorí čítate moju knihu. Želám vám príjemne a užitočne prežité chvíle pri jej listovaní.

Ďakujem Bohu, že ma poslal na tento krásny svet.

Peter Dubaj

Obsah

Predslov	11
Kapitola 1/ O mne	15
Kapitola 2/ Čo si o mne myslí okolie?	18
Kapitola 3/ Aktíva vs. pasíva	24
Kapitola 4/ Závidieť si, to je také slovenské	33
Kapitola 5/ Bohatí nepracujú pre peniaze	39
Kapitola 6/ Prečo by som mal chodiť do školy, kde učia ľudia, ktorí sú na pokraji krachu?	46
Kapitola 7/ Jeden príjem nestačí. Nebuďte len kus mäsa!	52
Kapitola 8/ Trojhodinový pracovný čas	58
Kapitola 9/ Strach ako prekážka ku šťastiu	63
Kapitola 10/ Cestovanie ako zmysel života	67
Kapitola 11/ Komunikácia nad zlato	77
Kapitola 12/ Motivátori vs. realita	89
Kapitola 13/ Žena potrebuje osobnosť a nie skrachovanca	95
Kapitola 14/ Pravda bolí	102
Kapitola 15/ Pokiaľ nie ste osobnosť, nikoho nezaujímate	107
Kapitola 16/ Tvárim sa, že mám – a pritom nemám nič!	112
Kapitola 17/ Najprv vybuduj sám seba, až potom svoju značku!	116
Kapitola 18/ Chcem radšej zdravie ako peniaze	122
Kapitola 19/ Miliónová značka vs. eBay biznis	127
Kapitola 20/ Prečo to nemôže byť zadarmo?	135

Kapitola 21/ Život je cesta a učíme sa celý život	140
Kapitola 22/ Všetko, čo sa má stať, sa stane	145
Kapitola 23/ Dnes tu si, zajtra nemusíš	149
Vysvetlenie	153
Slovník cudzích slov	155

Predslov/

Prečo vznikla táto (časom dopreklínaná) kniha?

Zdravím vás! Moje meno je Peter Dubaj a narodil som sa v Topoľčanoch. V meste, v ktorom ma pozná asi každý obyvateľ – od novorodencov až po dôchodcov, ktorí musia v tejto krásnej krajinke doslova žiť! Keby ste urobili anketu o tom, koľko ľudí ma má v mojom meste rado, s malým šťastím by sa to vyšplhalo niekde na desať percent. A to aj napriek tomu, že som nikomu neublížil. To len tunajší ľudia sú natoľko deprimovaní zo svojich životov, prác, herní a kasín, že nakoniec som ja ten, kvôli ktorému sú chudobní! V Topoľčanoch je to jednoducho tak: Ak sa niekomu prestane dariť, môžem za to pravdepodobne ja! Nevieť, čím to je, možno len osud chcel byť kurvou a nadelil tento údel mne. Jaj, vlastne o tomto som ani nechcel písať, to mi len tak napadlo, ako si tak sedím na káve v Hong Kongu... Vlastne – ja len žartujem. Všetci z mesta ma majú radi a najradšej sú, keď sa mi zadarí a do vrečka sa mi zatúla ďalší grošík. No poďme pekne po poriadku...

Prečo sa taký (ako hovorila moja pani učiteľka) chuj bez vysokej školy rozhodol napísať knihu? Vlastne som to ani nemal v pláne! Nikdy som knihy nejako zvlášť neriešil. A hlavne tie nezmysly, ktoré som musel čítať na povinnom čítaní! Obsah do čitateľského denníka som dal vždy urobiť nejakému brigádnikovi. Už vtedy som bol totiž zaneprázdnený prácou. Nemal som na také nezmysly čas – ako sa hovorí v Topoľčanoch, nelíčiło ma to. Vždy som sa snažil nájsť človeka, ktorý mal cenu svojho času lacnejšiu ako ja. Typický KauflandMan. Nikdy by som si nebol pomyslel, že budem písať nejakú knihu

a hlavne – komu by som ju predával, keď ma všetci nenávidia za to, že si cestujem a nesporím do truhly? Veci sa však mali inak a osud mi zaklopal na hodiny Rolex, aby som konečne ľudom povedal, aká realita naozaj je. Lepšie je tváriť sa, že je všetko OK, mať nasadené ružové Ray-Bany a hovoriť si: „Čo už narobím, keď žijem v biede a mizérii...“? Nuž, presne pre takých ľudí je určená moja kniha. Teda nielen pre nich, v podstate pre všetkých ľudí od troch do 128 rokov. Aby ste pochopili jej obsah, stačí vám (podľa výskumov, ktoré som si dal spraviť na mojej bývalej škole) IQ od 90 a viac. Ak tomu neporozumiete, môžete sa domnievať, že som vás zatiahol do nejakého podvodu. Keď už píšem o škole – dvakrát mi v nej na totálku rozbili hlavu len preto, že som bol týždeň na dovolenke v Punta Cane (kde aj tak pršalo). Môjmu bývalému spolužiakovi Kolárovi to ale vadilo. Brácho, pozdravujem do Kauflandu a nehnevám sa na teba! Radšej rozbitá hlava, ako keby ma malo chytiť vykladanie bedničiek v Kauflande!

Ale teraz už k tomu, ako vznikla táto kniha. Vznikla presne 26. februára 2017, po mojom príchode z Kyjeva do Prahy. Sedel som s kamošom z Afganistanu v najlacnejšej krčme na Prahe 28, kde sme si dávali utopencov za 35 českých korún. Teraz sa nejaký čitateľ možno zasmee, že som vyzutý a hotový, pretože som jedol utopencov. Áno, chcel som si objednať sviečkovú za 299 korún, ale kuchár už jebol zásteru do konvektomatu a musel utekať za ženou! Dal by som si aj drahšie jedlo, ale napríklad v takej Bratislave by vám o druhej v noci nedali ani utopencov. Namiesto toho by vás radšej utopili v Dunaji. Ako sme tak sedeli, rozprávali sme sa o knihách. Kamarátovi som spomínal, že som za 20 dní prečítal päť kníh, ktoré mi zmenili pohľad na život. Ten na mňa naraz vystrelil: „Peter, prečo nepíšeš knihy ty? Veď sám si prešiel viac ako polovicu sveta, nie si závislý od ocinovho

auta, plníš si sny a každému hovoríš pravdu do očí. Preto si aj nenávidený.“

Ja mu na to: „Daj mi pokoj, myslíš si, že si potrebujem vyrábať robotu na 300 hodín, aby som následne zarobil na štyri panini zo Shellky?“ Jeho odpoveď bola, že ma pozná a je si istý, že by to bolo super a ľudia by sa z toho posrali.

Tak som začal uvažovať. Písanie som nikdy nemal extra v láske a nikdy som nebol ani príliš trpezlivý. Napadlo mi: Mám pri sebe zvyšných 2000 eur, dajme stávkku. Ak ju nestihnem vydať do 31. júla, peniaze dám kamarátovi a on si ich môže nechať. Môže si s nimi urobiť, čo chce. Ak ju však do tohto dátumu vydám, urobíme v Prahe veľkú oslavu, na ktorú pozvem 100 ľudí na jeho náklady! On súhlasil a ja som bol nútený začať písať hneď, ako som prišiel na hotel. Za prvú noc som mal hotové prvé dve kapitoly.

Počas písania som sa rozprával s ďalšími najbližšími ľuďmi, napríklad s mojou babkou. Tá mi hneď z voleja povedala: „Na teba nie je nikto zvedavý a nie si ani slovenčinár, nebudíš vedieť ani to, kam dať do textu čiarky.“ Áno, mala vcelku pravdu. Ja som to síce nevedel, ale vedel to človek, ktorý mi celú knihu gramaticky upravil za 50 eur. Kým sa on, ako taký pavúk naťahoval s touto mravenčou prácou, ja som zarobil niekoľkonásobne viac! Jednoducho som si kúpil lacného človeka, vďaka ktorému dnes čítate túto knihu s čiarkami na správnom mieste. Ak to náhodou posral a niekde tú čiarku zabudol dať, tak sa teším na hejterov, ktorí mi budú vypisovať a budú chcieť vrátiť peniaze. Ak to naozaj chcete riešiť, napíšte to niekde do diskusných portálov, rád sa potom zasmejem, ako máte čas riešiť čiarky. Príbeh však nepochopíte a budete lamentovať s debničkami plnými Jonagold jabĺk...

Do svojich 21 rokov som prežil zaujímavý príbeh, spoznal som viac ako 90 krajín sveta, stretol som sa s milionármi, ale

aj s totálnymi skrachovancami. Každý z nich mi niečo dal. Vďaka neustálej šikane som ešte na základnej škole rozbehol svoje biznisy a dnes radím mladým ľuďom, ako žiť svoj vysnívaný život, ako nežiť ako ovca zo salaša, zaradená v dave. Popritom predávam produkty pod svojimi vlastnými značkami, ktoré mi vyrábajú v Ázii. To isté chcem ukázať aj vám. Tí z vás, ktorí ste už navnadení, môžete si pozrieť môj kurz na www.DiamondBrand.sk. Rovnako sa zameriavam aj na predaj zaujímavých produktov cez eBay. Svoje „know-how“ som vložil do kurzu www.EbayExpert.sk. Mám aj ďalšie biznisy, ale o tom až neskôr. Teraz si mnohí z vás povedia: „Pozri, chrapúň mi chce hneď niečo predávať.“ Ste na omyle. Ja vám nič predávať nepotrebujem. Len tvrdím, že ak chcete byť chudobní a nešťastní, nemíňajte ani dáta na to, aby ste si naťukali tieto kurzy...

Toľko o mne. Teraz sa pohodlne usad'te, urobte si popcorn a prečítajte si, čo som pre vás vyčaroval. Pokiaľ sa vám kniha nebude páčiť, je možné, že som dement, ktorý nevie písať. Ale dnes, keď už máte výťah v ruke a zatopili ste nejakú tú korunku na jeho kúpu, vedzte, že bez imigrantov by to nebolo možné! Všetci na nich len nadávajú, ale teraz – vďaka jednému imigrantovi – aspoň čítate niečo, čo vám otvorí oči a rozkrúti hlavičku. Prajem vám príjemné čítanie.

Kapitola 1/ O mne

Ľudia v mojom okolí si myslia, že som len provokatér, ktorý svojím životným štýlom dráždi obyčajných ľudí. Ja si to však nemyslím. Skutočné poslanie toho, čo robím je, aby sa pracujúci a vykorisťovaný ľud spamätal z letargie, v ktorej žije. Hovorí sa, že je lepšie byť chudobný a šťastný, ako byť bohatý a nešťastný. **Ja som vytvoril kompromis! Som mierne bohatý, ale hlavne – som šťastný.**

Čo sa týka biznisu, prvé úspešné predaje som urobil, keď som mal 14 rokov. V tomto veku som predal viac ako 100 preklepových domén, rozbehol som svoje prvé internetové obchody a zainvestoval som do nejakých ďalších projektov. Už na základnej škole som skupoval a dražil ojazdené a pokazené telefóny, ktoré som doma opravoval. Inzertné portály mi v tom veľmi dobre pomáhali. Diely som, samozrejme, kupoval od môjho kamaráta Huy Xiana. Keď som mu napísal, že potrebujem 3000 ochranných obalov na iPhone 4, dostal mŕtvicu a už neodpísal. Tým sa skončil aj môj biznis v tejto brandži. O tom, že prišli na trh rôznorodé porovnávače tovaru, radšej hovoriť nebudem... Otec mi v tom čase hovoril, že som ľavý a nedokážem vybrať ani zadný kryt z Nokie N95. Pokiaľ si na túto Nokiu ešte pamätáte, mali ste šťastné detstvo. Týchto harabúrd, nad ktorými by dnes, v dobe iPhone-ov, ohrnul nos aj bezdomovec, som niekedy predával vo veľkosti zaváraninových pohárov!

Kamarátov som mal všade, kam som prišiel. Ľudia ma poznali vo všetkých drahých podnikoch a hoteloch. Začalo si

ma všímať aj ženské pohlavie. Kde sú peniaze, tam sú pekné ženy! Pekné a túžiace uchmatnúť si z bohatého rybníka plného sumcov aspoň akú-takú rybu.

Na začiatku som ich sriedal často. Ak ma s nejakou videli dlhšie ako mesiac, bol to rekord. No na druhej strane – k svojim partnerkám som bol vždy štedrý. Či už to bola študentka z chudobnej rodiny, ktorá potrebovala peniaze na školu, alebo zachovalá slobodná mamička, ktorá nevedela vyžiť z materskej. **Môj život sa otočil o 180 stupňov presne po ukončení všetkých trápení na školách.** Na nich mi učitelia nehádzali pod nohy len malé polená, ale celé stromy! Nuž ale tak všetko sa zvládlo, som tu a môžem si užívať život. Moja pani učiteľka, ktorej chýba ešte 30 rokov na vyplatenie hypotéky si, žiaľ, to isté povedať nemôže.

Čo je bohatstvo a kto sú bohatí ľudia?

S touto otázkou sa stretávam na každom kroku. Pre niekoho je dôležitejšie duchovné, pre iného materiálne bohatstvo. Ale v dnešnej dobe, viac ako kedykoľvek predtým, sa do popredia dostáva práve otázka peňazí. **Kto tvrdí, že pre neho nie sú dôležité, ten klame!** Polemiky sú rôzne a každý sa odvoláva hlavne na zdravie, ktoré si za peniaze nekúpime. Súhlasím. No peniaze sú nástrojom pre získanie slobody, po ktorej túži každý. Kto ich nemá, ten sa postaví na vlastné nohy, len aby ich získal – alebo aspoň sníva o tom, čo by bolo, keby ich mal. Pravdou je, že som sa nikdy necítil byť viac nažive ako teraz, keď mám svoje biznisy a z nich slušný pasívny príjem. S mojimi hotovosťami môžem byť kýmkoľvek, cestovať kamkoľvek a robiť čokoľvek. **Cítim sa naozaj slobodne.** Ani mi nenapadne, aby som závidel susedovi za to, že sa vrátil z Mallorky, pretože ja som akurát prišiel z Thajska!

Moje poslanie

Dnes by som chcel vzdelávať ľudí. Ukázať im, ako sa prepracovať k finančnej slobode. Nechcem, aby ste boli odkázaní na nákupy jednotlivých potravín iba vtedy, keď sú v akcii. Chcem dosiahnuť, aby ste si kúpovali rovno Moët, a to za plnú cenu! Neberte ma v zlom, ale je veľmi povzbudzujúce a potešujúce, keď už viac nemusíte v reštaurácii pozerat' na cenu jedla. **Každé moje tvrdenie vychádza zo skúseností, ktoré som počas svojho života nadobudol.** Tie sa snažím posunúť ďalej.

„Tie najlepšie veci v živote sú zadarmo. Tie druhé najlepšie veci sú veľmi, veľmi drahé.“

Kapitola 2/ Čo si o mne myslí okolie?

Pravdou je, že strach z odsúdenia okolia má väčšina z nás. Podmieňujeme svoje správanie, obliekanie, návyky, v podstate všetko jednému jedinému cieľu. Aby nás okolie malo rado – alebo teda aspoň rešpektovalo. Je toto podľa vás mentálna sloboda? Nemyslím si.

Môj strach z názoru ostatných trval do mojich 13 rokov. Potom prišla zmena. Zrazu som bol ôsmak na základnej škole a mal som vlastný názor! Už ma nebavilo pritakávať učiteľom alebo spolužiakom. Tí ma za to v triede odsúdili. Ani nevedia, ako mi pomohli! Keď ma ich odsudzovanie sprevádzalo každým dňom, postupne som si zvykol do takej miery, že som ich názor úplne vyfiltroval. Začal som sa obliekať ešte výstrednejšie ako predtým. Svoje názory som začal prejavovať ešte hlasnejšie. A čudujte sa svete: **V tomto momente som začal byť naozaj št'astný!**

A dnes? Dnes by ma mnohí spolužiaci najradšej zapichli nožikom čínskej výroby XiamenXinah. Sami totiž vykladajú Coca-Colu v Kauflande, alebo lepia štítky na tovar v nejakom veľkosklade. Určite si hovoríte, že sa vysmievam manuálnej práci. Avšak ja chápem, že spoločnosť potrebuje aj manuálnych pracovníkov, vrátane čističa pisoárov... **Ale nemusíš to byť práve ty, čo čítaš túto knihu!**

Už od malička je ľuďom vštepuvané do ich jednoduchých hláv: „Dobre sa uč, nerob hanbu, slušne sa obliekaj. Ved' čo si o tebe pomyslia iní? Čo si o tebe pomyslí učiteľ, priatelia alebo ľudia, ktorí ťa nepoznajú?“ Akoby človeka tvorilo to, čo si o ňom pomyslia ostatní! Je to zvláštne, ale ľuďom neuve-

riteľne záleží na názoroch iných. Boli naučení, aby sa ukazovali vždy v tom najlepšom svetle, aby si o nich ostatní mohli myslieť len to najlepšie. **Potláčajú svoju prirodzenosť, aby sa zapáčili iným.** Svoju masku skladajú dolu až potom, keď zistia, že môžu niekomu dôverovať. Až vtedy ukážu svoju pravú tvár. Je to akási forma strachu, strachu z odsúdenia. Každý chce niekam zapadnúť, patriť do určitého šuflíka. Lenže práve to z nás vytvorí osobu, na ktorú si nikto nikdy nespomenie!

Mám takú zásadu: Svoju pravú tvár ukazujem každému hneď v prvej chvíli. Nemusím sa potom pretvarovať ako taký potkan. Alebo robiť pritakávača (tých je dosť aj bezo mňa). Ak si niekto vytvorí o mne nie príliš pozitívny názor, mne to neprekáža. Veď som ukázal, ako sa naozaj cítim, aký som naozaj vo vnútri. Sloboda, voľnosť a seberealizácia – presne tieto atribúty sú spojené s pocitom, keď sa prejaviť v skutočnom svetle!

Ak vám záleží na názoroch ostatných, pokojne robte to, čo váš skrachovaný sused na Dacii a máte to vyhrané. **Na to, aby si o vás ľudia nemysleli nič zlé, stačí byť šedý priemer.** Stačí robiť to, čo robí väčšina. Obliekať sa tak, ako sa oblieka väčšina, hovoriť to, čo hovorí väčšina. No potom vás čaká nudný, chudobný život bez farebných papierikov, ktoré síce neznamenajú veľa, ale stále si za ne môžete kúpiť slobodu a nejaký ten zážitok!

Správajte sa ako blázon a prerazíte!

Počas vlaňajšej tuhej zimy som navštívil Prahu. Po nejakom tom poháriku Moëtu mi napadla úplná hlúposť: Čo keby som vyšiel z hotela bosý a šiel tak na nákup do najbližšieho supermarketu? Čo si o mne iní pomyslia? Čo si pomyslia o človeku, ktorý bez topánok kráča v zime pri -10°C? **Uvedomil som si, že mi je úplne jedno, čo si o mne pomyslia. Bral som to ako výzvu.**